

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC

num. 27, pis 2.er
BARCELONA.

PERÍODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

BALAGUER.

Ha vingut entre nosaltres per uns quants dies y tot bon català qu' estimi lo nostre renaixent literatura, tè de saludarlo.

Balaguer es un dels poetas de verdadera forsa que tenim à Catalunya, es un dels cultivadors més incansables de aquest renaixement català, tant vigorós y de tant bona mena, qu' en pochis anys, de un grapat de llavors n' ha tret una cullita pasmosa de poetas y literats, d' escriptors y artistas.

Ell fou dels primers y continua sent dels millors. Nosaltres l' hem vist are ab la barba blanca y l' cabell blanch; més jove encare, jove lo mateix que vint anys endarrera quan ab lo seu volum de poesias *Lo trovador de Montserrat* demostrava que la llengua catalana tè tots los accents y vibracions necessaries per vestir ab las galas de una poesia elevada, tots los sentiments del cor, totas las aspiracions del esperit.

Desde llavors, ha vingut à la vida un verdader exèrcit de poetas; y Balaguer no s' ha quedat endarrera.

Aquest es lo privilegi del geni.

* * *

La sèva estancia à Barcelona ha sigut un continuat triomf.

Triunfo inmens alcansá en la vetllada literaria del Ateneo barcelonés, llegint lo seu admirable monòlech: *Lo quant del degollat*.

Al dia següent los aplausos mateixos que ab tant entusiasme acullen la lectura, ressonavan en lo teatre Romea, quan lo primer galan Sr. Goula, interpretava en l' escena l' obra de 'n Balaguer.

Qu' es *Lo quant del degollat*?

Un senzill monòlech. Lo patriota italià, Joan de Pròcida, ha recullit lo guant, que al pujar al cadaschalch vā llençar lo seu rey, l' infortunat Conradi de Sicilia. Vora de la platxa plora per l' esclavitut de la sèva pàtria, plora pèl domini qu' en ella exercien los estrangers, y en un moment de ceguera llença sobre Sicilia, la maledicció. Mes de cop s' arrepenteix; son cor brega mogut per l' ansia de llibertat y afeciat per l' indiferència dels sèus compatriots, quan al sentir una cansà entonada per uns mariners catalans, desde una barca que atravessa l' escena, 's recorda del rey Pere de Aragó, de sa noblesa, de son valor, de sa generositat, y prenen lo cant com un avis providencial, besa una roca com l' últim petó donat à la pàtria, arrenca un brot de mata silvestre, com un recorrt sagrat que ha de alestarlo, y s' embarca, per anarse 'n à guanyar lo rescat de la sèva pàtria volguda.

Aquest quadro dramàtic tant senzill, sense com-

plicacions de argument, sense cops d' efecte rebuscats, sense altre cosa que un raudal de verdadera poesia, interessa, deleita y algunes cops entusiasmata.

Lo senyor Balaguer fou cridat varias vegades à l' escena. Lo públich estava subjugat per la vigorosa armonia dels versos, per la severa elegància de la forma, pèl ressò màgic dels sentiments que palpitaren en aquest tres de verdadera poesia.

* * * Diumenge nou triunfo à Novedats.

La Sra. Mena interpretà ab lo talent que la caracterisa un' altre monòlech de Balaguer, desempenyant lo difícil paper de la poetissa *Saffo*.

Aquí ja no 's tracta de una figura patriòtica, sino de una dona boja de amor, que avants de precipitar-se al mar desde una roca, exhala per últim cop, tots los perfums que s' aniuhan dintre del seu cor enamorat.

* * * Quina delicadesa de sentiments! Y sobre tot quanta poesia!

Joan de Pròcida y *Saffo*.. Aquí tenen dos quadros ab lo mateix fondo: tots dos passan prop de la mar, tots dos tenen aspres rocas per accessoris, y no obstant quin contrast! Aquell es l' energia vital, aquest es lo sentiment femení que puja fins à la sublimitat; en aquell tot es energia, en aquest tot es dolsura. Y tots dos son obra de un mateix poeta!

Rahò tè l' públich al aplaudir tant l' un com l' altre. Aquestas obras dramàtiques representan un gran progrés en lo teatre. Lo teatre català ha donat un pàs de gegant, y aquest pàs se déu al mateix home que vā imprimir lo primer, de gegant també, à la lírica catalana.

* * * Nosaltres no tenim més que tributarli sinó la nostra admiració.

Y ho fém creguts de que no serà aquesta l' última vegada en que l' eminent poeta 'ns regali 'ls fruits assaborits de la sèva preclarà intel·ligència.

TOROS.

Corrida del dia 18 de Maig.

Toros de Concha Sierra y presidencia del Sr. Fontrodona, plassa plena.

Preludi: una xiulada qu' entre l' vent y l' pés del concejal més feixuch del nostre ajuntament, no vā caure la Plassa, perque també volia veure la corrida.

Sur la quadrilla escampant més sal que no hi ha à Cardona. Lo Sr. Fontrodona es esquerrà. Al menos vā tirar la clau ab l' esquerra. —Desgracia segura, pensava jo, y mentres ho meditava, un agutil d' aquells que munjan tant bé, ja rodaba per terra. Ja 'u vén

Sr. Fontrodona; vostè té una sombra molt grossa; per, molt mala. Si senyor té molt mala sombra: recordio que un any de carrera vā privarnos de la llum del gas.

Sur lo primer toro; per las senyas jo crech qu' era l' tercer; pero sent lo millor vā obrar molt santament presentantse al davant dels altres. ¡Quina torre! Ni la de Babel vā sembrar tanta confusió, com en *Moruno* entre la gent de caballeria: tenia las banyas rebanxadas cap à munt y allà hont las acostava obria breixa. En un moment vā sembrar la plassa de catres desarmats. Quin modo de palparlos lo piti! Un vehí meu deya:—Dimontri de toro: à tots los hi reventa la buelta de la sanch. Quinze vegadas, vā petonejarlos, vā deixarne mitja dotzena d' estoses y vā enviarne tres à surgirse à ca l' *Sastre*. Sort d' en *Lagartijo* y d' en Cara Amplia, que fentli babarotas ab la capa l' treyan del bulto...sino 's picadors, no s' escapan de una esquerda.

Era rumbós y ván posarli tres parells d' arrecadas de lujo, per presentar-se com cal à n' en *Lagartijo*. Aquest vā trobarlo en tant bon estat, que per darli un testarasso, ja tenia mitj camí fet, perque humillava tant que no més alsant lo cap ne tenia prou per ensartarlo. Dugas à l' os, una à la carn de fluixa, una à volapéu bona, intercaladas ab alguns cops de bandera van acabarli 'ls brios: dos catxetassos donats pel mestre; pero no de mà de mestre l' ván ajeure, y las mulas ván endurse 'n. Quantas famílies de menestrals al guisarli en estufat, no van donarli l' endemà 'ls llovers que à la plassa vā guanyar-se!

Ab lo primer toro fins sembla que l' sol vā esplandir-se. De llavors fins al final, feva una cara de prunas agres, que igualava tots los tendidos. Ab això 'ls xarons del sol ván tenir una alegria, y 'ls aficionats una verdadera tristesa. Corrida sense sol es com si diguessem un plat ab such sense salsa.

Lo segon toro 's deya *Estudiant* y era com molts estudiants, molta fanfarria y pochs fets. La seva dona (si 'n tenia) las hi feya dur molt curtas; era negre, pero duya l' ermilla blanca: anava d' etiqueta. Vā limitar-se à treure l' mocador de pita de las butxacas de un pobre caball, à tirar dos picadors de patillas à terra, y à pendre set cops d' agulla. Naturalment, ván clavarli tres parells d' assignatures, y en Cara Amplia vā darli l' investidura, fentli vuit preguntes ab lo drap vermell y clavantli la xarrasca fins à la crèu. Lo Sr. Fontrodona vā regalarli l' orella, no la sèva, la del toro.

Lo tercer era negre y tenia una estrella al front. Malà estrella! Quan à mitjas escusas s' havia arrambat als caballs sis ó set vegadas, salta la barrera, y s' queda ajeugat al corraló.—Peroy qu' tè? vā preguntar-li un amich meu.—Res, contesta l' torero jubilat: s' ha fet mal bé 'ls ronyons de darrera. Figúrinse que hauria sigut, si arriba à ferse mal h' 'ls ronyons de davant!..

Lo catxete vā darli l' cop de gracia.

Y cap als impenitents, puig sense una banderilla espasa ni muletilla, mori sense sagraments.

Lo quart era de 'n Carriquiri, ab las banyas dretas com la vara del Sr. Fontrodona y saltari com un cabridet. Se deya Graciós, apesar de que a qui va ferli gracia de debò, va ser a la caballeria. Prengué cinc varas, no feu mal a ningú y adornat com los altres, en Cara Amplia va aformentarlo, ab dos estocadas atravesadas y una al os de la música. Si, senyors, de la música. Al menos, al frech de l' espasa, va deixarnos sentir la veu. Era un tenor com alguns dels qu' are corren.

Lo quint va desmentir lo refran. Prengué sis varas no més y va esbolsar un pandero. Mentre los del sol y 'ls de la sombra sostenian campal batalla a cop de taronjas, en Lagartijo, va demostrar qu' encare existeix aquell mataor d' altres temps quan no dormia sobre un cuixi de llovers y no l' hi pesavan las butxacxs. Quins dèu passes més magistrals!... Y l' estocada?... Fins jo vaig tirar l' barret a la plassa. Lo Sr. Fontrodona va donarli l' orella: tampoch era la seva, y aixó que casi b' la mereixia.

Vingue l' sisé, negre y capa de color de castanya: estava una mica rovellat, perque fins tenia verdet al darrera: lo Sabaté que més s' estima picar la sola de via en viu que quan es morta, va anar dos cops de nasos, entregantli dugas anoxovas. Ademés va pendre quatre cops de xusso, tres parells de refilands, y aficionantse al bulto en Cara Amplia va anarse 'n desfent de mica en mica. Per ser just lo Sr. Fontrodona havia de donar l' orella de 'n Cara Amplia al toro. Després de probarlo quatre vegadas lo calxetero va refrendarli l' passaport per la taula de la Plaseta de Sant Agustí.

Lo toro de gracia, encomenat al Barbi, va demostrar que hi ha sobresaltentes que mereixen carbassa.

Y la corrida en tot desigual; pero entretinguda. L' primer toro valia l' entrada, y la mort del quint tant acertada, hi era de més a més, aixó apart de que la presencia del Sr. Fontrodona, ab la seva cara de Caracalla val b' b' l' sello de guerra.

Y are, senyors, fins a la nit de Sant Joan. Hi haurà corrida al resplendor de la llum elèctrica.

Una cosa 'ls demano; y es que no s' electrissin.... y que comprin localitats de sol.

ILUSIONS MORTAS.

I.

Cuan vareitj sortir d' estudi, era jo un xicotbastant gran; no en edat, sino en estatura. Habia fet la creixensa com los bolets, y feya l' efecte d' un gegantet quan anava al costat dels altres bordegassos que venian ab mi a estudi. A classe 'ls feya riure, perque al costat d' ells semblava l' manech d' una llumanera. Aixó m' fastiguejava molt, y un dia que m' van esvolotla quan me 'n anava a casa ab la cartera al costat, en lo moment que s' ensopagava a passá pe 'l meu devant una noya mol maqueta, me vareitj sofoca tant, que per més que l' pare, (que al cel siga), me va posa l' cul com un tomatech, no hi vareitj volgut torna més.

Encara va durar una pila de dies que mi j' empentas, mitj arrossegant, m' hi feyan anar a la fosa, basta l' cap y a la fi que m' vaig sortir ab la meva. Me 'n varen treure y m' varen fer anar per aprenent a casa d' un sastre del carrer de 'n Gignas.

II.

Al cap de dos anys que feya de sastre, la mestressa, que era una senyora grossota y roja com un frare d' aquells que pintan en alguns cromós, m' estimava molt. L' amo també m' tenia carinyo y la seva lilla no m' mirava malament, de modo que jo m' considerava un home, (perque a quinze anys ja podia esser home), dels mes felissos de Barcelona. Moltas vegadas quan lo pare venia a preguntar si feya pondat, sentia com lo Sr. Cristofol, que era l' amo, li deya questi, y l' hi ponderava l' meu talent.

Jo m' ho escoltava més content que un gos ab un os, y ab més motiu, quan no se si seria per carinyo o per altre cosa, no l' hi xarrava las estadas que feya quan anava a buscà oli per la mestressa, o m' enviavau a dur algun pantalon.

III.

Apesar d' aixó l' ofici de sastre 'm comensava a fer pudo. Lo meu cap barrinava molt. Llegia alguns llibres que m' deixava un capellà entrant a la casa; pero eran uns llibres que a més de esser molt suats y fer olor de soterrani humit, no m' deixavan gaire satisfet.

Llavors me vareitj espanyà, y ab los eales que arreplegava d' estrenas y los que l' pare m' donava 'ls diumenes, comprava llibres d' aquells que venien als encants a ralej, devant de S. Sebastià. Lo que més m' agradava eran los versos, Sabia de cor tots los romansos de can Llorens del carrer de la Palma de Sta. Caterina, desde la col·lecció del *Cantor de las hermosas* hasta la vida de 'n Juan Portela. D' aquelles historias en un full, no hi ha que parlarne; las sabia esplica totes de cabu a rabu: *Los siete Infantes de Lara*, *El guante de Coradino*, *Matilde y Malek-Adel*, *La lámpara maravillosa*, totes, vaja, totes. Era alló que se 'n diu un sabi de carreró.

IV.

Ja ho deya jo, y aquell capellà que venia a cal senyó Cristofol, que l' meu talent no era un talent vulgar. Pe 'l sant de cada hu dels membres d' aquella beneta familia, me feyan fer una decima, que si las haguessem llegit haurian rigut pe 'ls colos.

Me n' recordo d' una que feya:

En este dia felis
de contento y alegría
mi corazon infelis
os felisita un buen dia.

Gosat con satisfacion
mucho gozo y ventura
que mi humilde corazon
aunque soy un pobre niño
en tal dia os asegura
el mas profundo cariño.

Aixó dit ab la cantarella del ball de 'n Serrallonga, va fer un efecte als oyents congregats per la festa, que a la noya del amo l' hi va caure una llàgrima de satisfacció, que m' va fer senti unas pessigollas en lo cor, que fins llavors havia desconegut.

V.

Pobre de mi: ja estava enamorat.

Enamorat y poeta, figurínsi si n' debia fer de versos plens de suspirs, de llàgrimas y autres cosas llasticoses.

Desde aquell dia, sempre buscava la soletat, (no pensin malament). En lo parterre del Jardi del General, que n' hi havia passat d' horas miran al cel com un papanatas! Per mi era l' mon un paradis: tot ho veia d' un color que may més ho he vist.

Sempre que tornava d' algun recado, no faltava un pomet de flors per la Cinteta que era la mèva estimada.

M' habia format del amor la idea més cándida que s' pot imaginar en los fills, que s' lo cel dels benaventurats, es a dir dels beneits. Creya que aquest sentiment era una glòria predisposició per ser un bon poeta, y observava que las mussas me busavan més sovint. Qui nas horas més enlluernadoras passavam la Cinteta y jo.

Pero poch a poch me vaig anar desenganyat de las mèvases il·lusions. Sempre més me n' recordare de la primera gota de fel que va caure en lo meu cor enamorat!

VI.

Era una nit: lo senyó Cristofol, y la senyora Pona se 'n habian anat al teatre de la Col à veure una funció d' aficionats. Nosaltres dos habíam quedat solets. Nos teníam ab molta confiança, per estar convencuts de que no trencariam cap plat ni cap olla. Quina nit! Quan hi penso m' esgarro!

Lo cel estava ple d' estrelles com lo taparrabos d' aquests que fan las forsas pe 'ls carrers; la lluna al plé semblava un pa de plata y llensava son resplandor sobre 'ls ferrals de la ciutat, dels xatos y den Magarrivias. La Cinteta sentada a la galeria de cara a la lluna, y jo als seus peus ab una posició copiada de la lamination d' algun romanço, semblavam D. Juan Tenorio y dona Igñes en aquella patètica escena: «No es verdad ángel de amor etc.

Així estiguem molta estona mirantnos de fit a fit, ella roja com una magrana roja, y jo ab lo cap boillit com una olla de monjetas, lo cor palpitant com si patis d' ofech y cayentme la baba com una criatura cuan posa las dents.

Lo silenci era sepulcral. Ni gosabam a respirar perque aquell imperceptible rumor no ns desencantes: ni un jo t' estimol tan natural en aquells moments, res: las nostras ànimes beneditas s' habian confós: la mèva imaginació velava per uns punts desconeguts. Allò debia esser l' èxtasis del amor que tantas voltas havia trobat escrit en los romansos. Pero jo desengany dels desenganyis jo no crech sufrit en ma vida un cop tan mortal com lo que en aquells moments vareitj rebre....

Feyà estona, que havia observat que l' meu angel d' amor se bellugava com impacienta de mitj cos en aball, cuan tot d' un plegat arriba als meus oïdos un soroll difficultós, que ni l' dels terribles bronzos dels oracles grechs m' haurian deixat més destarat....

Lo que després succehi es impossible de descriure. Aquella maleïda exhalació, va tirar per terra la poesia que havia anat apilant poquet antes, y entre mitj d' una atmosfera composta de gasos estranyos, no era possible ja la meditació, y me n' vaig anar al llit, pensant, que lo que tenia la culpa de tot aixó eran las monjetas mal cuitas que ns habian donat per sopar aquell vespre de funesta memoria.

JEPIS SARRILLA.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Brrrrrr! Il vento fischia forte. La tempesta e vicina. Brrrrrr! Agarrávi i berretti perche siete in pericolo di esseri scoperti. Brrrrrr! Povero Marchesel si non fai il miracolo del Beato Oriolo ai beguti olio. Cosa domadi? Ah! geosa he questo miracolo? Pare impossibile che un huomo di tanta scienza como te non sapia che il Beato Oriolo dei tagli de rabi ne faceva doble di quattro. Ya, tu sei Fiorentino, non e mica stragno.

Aviamo passato una settimana sensa che ci fosse nessuna novità. Con juesto vento, e naturale, doppo essere aciugatà sino la jasetta della Empresa, s' anno sejato le gole dei jantanti. Bio birbonel Ma pero ge i soci, non possano far dire una messa a S. Marco per sconjur la tempesta? Cosa fanno? Ti laciano alla stacata? Brrrrrrrr! Caspital e comme cresce; la facenda si fa seria, pare che di l' administracion ha montato Eolo al terzo piano e ha meso in desordine tutti quel signori dei palchi. Ehti a perri fiacchi tutto son pulci! Povero Impresario! questo temporale ti faccia p' compromesso che un pidochio in mezzo di la ciencia. Mi rincresce d' avero perche dal resto sei un bon diavolo.

Brrrrrr! Brrrrrr! Dio! Dio! Dio! Come bufa! Non aveva abastanza con intrare nel terzo piano ecco che sorti per l' escala e si mette fra i signore della borsa lasciandoli anch' a tutti costipati! Brutto accidenti! Eh senza abono di cosa faremo maniche? Voi credere a me? Cerca un paio e un parell di segnoroni di quelli che li piaccion le pantorriglie, che ne troverai facilmente, e procura scorciarli. Cene uno che rigala sempre dei papagalli a gli artisti, che fa tempo ha voglia di fumar il naso a la scena. Si sai spavilarli mi pare che l' arreplegarai. Animo Marchese mio! Mira che ti va la pelle. Mira chesi non finisci bene questa stagione, l' anno che viene non troverai più i macarroni nel piatto. Sei sicuro che si l' carro resta encagliato, subito ti tiraran per la cara il tuo antico mestiere. E apropósito dil mestiere. Qui sa mai si adesso che siamo in stallie, facesi venir un carico di japelli de paglia, si potrebi arrivare a reunire queste quindici o veinte mille pelle che mancano per lasciare il pavillone nel suo posto? Eh? Guarda, di piu verdi sene maturanno. Mi pare che mettendo una tavoletta nel vestibulo i facendo un po l' articulo.... No? Allora, non ti resta altro che cercar algun manso, altamente non potrai tirar avanti e perderai fino quella fama di ebe sai pelari la gaina senza fa la sguagni come aisen i milanes in galeria.

E dimi un po, si andari a trovar gli artisti, per fare un acomodamento? Ecco una proposta che non è discabigliata. Ia, dunque si non poi conquistare altri compagni, piglia il tuo jappello e provalo. Per provarlo non si perde nulla.

Prima vai della Fossa, il Pappa è un naboletan che li piacee di piu un caliero che un santo, ma sili prometti una scrituraaa per anncooo venuturo.... chi sa mai. Poi vai della Sra. Pozzoni. Questa ja e altra cosa. Figurati, si per farli la blaga a dàtto cinque cento franchi a quel moscardone, poi essere certo che a te li terrà una consideracion: lei e tutta una signora. Poi quelli che ti convingon di piu sonno i tenori. Il tuo jompatriona Menacia i Bio birbonel è un po durino! oreja ma jon tutta juesta roba si le prime donne t' anno detto di si, lui non vorra fare una jattiva figura. Dil parmesan non ne parliam. Espartero non ha avuto mai niente suo o sinò che lo dica la Russia.

Il baritono «cece un veereo caaavalleere diliu gran sccenso e diliu valors tutururut, tut turu, etc. etc. (Musica del tercio de Fra-Diavolo). Dal resto non ti mancarano che i bassi e coro sonno troppo amici tuoi per farli una porcatta.

Cosa ti pare dil consiglio? Veramente, si non mi fai un regallo grasso, ti diro che sei un grrran pantalone. Mi pare che non farebbe di pui un padre per il suo figliuolo.

Io o grrrande interesse in che tutto si acomodi per che o molto dessiderio di veder comme l' anno venturo pelli i calieri di nuovi soci, ecco tutto il mio scopo. Cosa vuoi? è un capriccio. Ogni uno a i soni gusti.

Vaja, e adesso aspetto che non dirai di piu che non ti vol bene tuo sempre assifisionatissimo.

PEPINO.

LO TRONERA.

Quan vejeu un tipo magre,
escanyolit, vert ó grinch,

ab lo barret a la esquina,

y fent voltar lo bastó,

penisèu que aquell pobre jove,

(que jove serà crech jo),

es un valent calavera,

un partidari del tro;

que tres cops cada setmana

cambia de pantalons,

y derrotxa una fortuna

gastant sense to ni só.

Beu, canta, balla, patine,

vá per las cassas de joch,

cafés, restaurants y fondas,

bodegas y bodegones.

Tota la nit mou xibarri,

se n' va al lit quan surt lo sol,

dorm casi be tot lo dia

y s' lleva é entrada de fosch.

Ahir no portava un céntim,

avuy vá carregat d' or,

tant prompte vá com un pobre

com sembla tot un senyor

Festeja ab cent mil xicotxs

pero de broma tant sols;

tant se val que l' s' i hi donguin,

com que l' s' i hi donguin lo no.

Si tè rats d' alegria
també 'n tè de tristor molts;
però ab vi, companyys y bullia
fa passarre 'l mal humor.
Sempre porta una caterva,
may lo veuré anar sol;
es mesquí quan no té quartos
mes quan ell pot es rumbós.
Tè disputas de familia,
tè disgustos ab tot hom,
no l' espantan ni sos pares,
ni la justicia, ni l' mon.

Passant sis dies exa vida
un dia sens saber com.
pensant jugá ab una noya
se troba pres per l' amor,
y l' tronera que ja s' creya
tenir sos afectes morts
veu qu' encara l' hi palpita
jove y ardorós son cor.
Tot reviu, tot ressuscita,
tot lo mon l' hi sembla nou.
desa vida turbulentà
esborra tristes recorts,
lo passat ben prompte olvida,
pert sòs habits poch a poch,
trasformat del tot s' casa,
y al fi s' torna un bon xicot.

C. GUMA.

ESQUELLOTS.

Ja tornem à las professors.
Cucurullas pels carrers y donas resant lo rosari.
¡Ay Senyor! Sa Ilustrísima es incansable, y 'ls neos
no tenen res més que fer que passejá 'l garbo pels car-
fers de Barcelona.
¡En quin temps hém arribat!

—Y are, deya un, no serà pas per demanar que plo-
gui, perque tot sovint hi som.
—No senyor, responia un altre; pero com que la fam
s' acosta, miran à veure si plou algun llonguet.

Un d' aquests poetas desconeguts, inspirats en la
cassussa, ha fet uns versos que 'ls cantan tots los des-
esperats. Diuhen així:

Arts y oficis no treballan
ni las fàbricas tampoch;
lo comers assoregantse
y 'ls barcos podrintse al port
Mes d' aixó no 'n prenguin nota
mentres que fassan convents,
que à tots nos darán la sopa.
aqueells frares reverents.

Diumenge à cala Ciutat vā reunirse la junta de es-
crutini.
Y va contarse 'ls vots dels candidats que havian tin-
guet majoria.
Y va trobarse que 'l Sr. Armengol y Cornet y 'l seny-
yor Echevarria estaven empataats.

Y 'l Sr. Fontrodona, per veure qui sortiria, vā cri-
dar:—Bola vā!

Y tot desseguit lo Sr. Escuder, qu' es mès viu que
una centella y qu' es capás de menjarse totas las in-
tencions del Sr. Fontrodona s' acosta à la taula.

Lo Sr. Fontrodona, aixeca 'l cap y exclama:—Home,
veste desconfia.

Lo Sr. Escuder, ab molta sanch freda:—Si senyor.

Jo:—Francament, no 'm creya pás que aquest any
sortissen tant primerenches les pebrots.

Se publica un periódich titolat «Semanario familiar
pintoresco.»

Un repartidor lo tira per sotá de la porta de la casa
d' un capellà per veure si volia suscriureshi.

L' endemà vā à recullir lo número y 'l capellà l' hi
arma una escandalitzada que 'l deixa blau.

¡Que tè 'l Semanario familiar pintoresco?

Res enterament, es un periódich inofensiu, escrit
per entreteniment del públic.

Pero ja se vé, hi ha capellans que 'l negre 'ls fá mal
d' ulls. Me sembla que 'l del quènto deu ser com
aqueil, que parlantli un dia de 'n Bismarck vā dir re-
funyant:

—Bismarck... Bismarck... Bismarck... Jo voldria ve-
re com existeix aquest Bismarck!

Per l' Alt Aragó diu que circulan monedas falsas de
dos pessetas que tenen la fetxa d' aquest any.

¡Quina llàstima!

Tant joves y tant dolentes!

Aném bé, no 'u duptin.

Are 'l Hospital acaba de comprar una extensió de

terreno de 6.256,000 pams.

¿Sabent per que?

Per ferhi un manicomí.

Francament, jo crech qu' encare s' hi estarà estret,
si han d' anar tots los que tenen un arrel.

Diversions madrilenyas. La romeria de San Isidro
vá ocasionar las següents baixas. Vajin sumant:

Morts.	1
Ferits graves.	6
Ferits leves.	18
Contusos.	6
Total de baixas.	31

¡Quanta devoció!... ¡Oh gloriós Sant Isidro, quins
devots més reflats!

Aquest dia que 'l Sr. Fontrodona presidia 'ls toros,
duya 'ls pantalons llarchs.

Pero precisament aquest dia, en la braneta del pal-
co hi havia un domàs y no se l' hi vayan.

¿Qué volen jugar que si 'ls hagues dut curts, lo
vent se 'n hauria emportat lo domàs del paleo?

Lo nou butxi que ha entrat á sustituir al de Paris,
mort fá alguns dias, diu qu' es partidari de l' abolició
de la pena de mort.

Ho crech sense dificultat.

—Llavors perque solicita una plassa semblant? pre-
guntarán vostes.

—Es molt senzill, per guanyarse la vida; y es parti-
dari de l' abolició de la guillotina per guanyarsela sen-
se treballar.

A Madrid continua l' escassés.

Y fan carreras de caballs y corridas de toros y rome-
rias de Sant Isidro.

Fan l' espanyol.

Quan l' espanyol canta...

Aquest dia mirant los toros se 'm vā ocorre una re-
flexió estranya.

S' ha de cambiar lo lleó del nostre escut per un toro.

En primer lloc perque 'l toro es atolondrat y l' es-
panyol també ho es; en segon lloc perque 'l toro no
treballa y à l' espanyol tampoch: tercerament perque ab
lo drap l' enganyan y l' espanyol també l' enganyan ab
qualsevol cosa. Y ultimament perque 'l punxan, l' ator-
mentan y 'l matan. Vaja, com als espanyols.

EPÍGRAMAS.

—Vaja, per mi res no val
ni té pebre, ni té sal
—Qué potser Sr. Sunyol
parla de un guisat bunyol?
—Parlava en aquest moment
de un epígrama dolent.

F. Ll. B.

—Pá poch que hi vist en Malats
que per cert, fa molta tropa
—Caràtsus! si que l' hi topa
si's cuida de fer soldats!...

F. Ll. B.

—Té algo per alegar?
á un quinto bò del tot deyan.
Y ell després de pensá ún poch
responia ab molta flama:
—Es una cosa tant clara
com la llum del sol mateixa,
que no puch servir perque...
sols tinch una cama dreta.

F. Ll. B.

QUÉNTOS.

Un home molt fatxendero escoltava à un amich seu
que l' hi esplicava un fet que l' hi havia succehit la nit
anterior.

—Atravessava la Plassa de Catalunya, quan tot de
un plegat me surten quatre homes, cridant «Diners ó la
vida.»

—Y tú?....
—Res, casualment no duya un céntim....
Y replica 'l fatxendero:
—Ni un céntim!... ¡Quina humiliació!... ¡Quin bot-
xorno! ¿Qué 's devian creure 'ls lladres?...

Un parroquiá queixantse al mosso del cafè:
—Noy, veig que com mès aném menós valém. No
sols hieu aumentat lo prèu del licor, sino que las copas
son molt mès petitas.

—Lo mosso ab molta sanch freda:
—Pero la botella es molt mès gran.

Se mort un fulano y un altre que se las pintava de
molt amich seu, ni menos assisteix à l' enterró.

Un company l' hi fá càrrechs, y ell se disculpa del
següent modo:

—Y que havia de anarhi á fer al cementiri?.... No
coneix à ningú més de la sèva familiar...

Un enemic del piano, definia aquest instrument en
los següents termes:
«Es un instrument que molesta á un gran número de
personas per satisfacció de una sola sola.»

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Me hu dos molt la total,
qu' es un tall alimentós;
pero es per mi ben poch dos
y casi sempre 'm fa mal.
Com menjó à casa la tía
y a n' ella molt l' hi agrada,
are tres cuarta doblada
en donarmen cada dia.

PAU SALA.

II.

Un estrany, prima segona
sentó al veure à la total;
no tinch tres, sent tan bufona,
vol homes de capitai.

BRUGUEROT.

CONVERSA.

—No ho sabs, Pep?

—No pas tot.

—S' casa l' apotecari.

—Tanoca aixó 't creus?

—Vaya y que ja tenen p's.

—Vols dir? y com se diu ella?

—Buscau, que ja t' ho he dit.

CAMPANER.

LOGOGRIFO NUMERICHE.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.	Lo que hi ha en moltes casas.
7. 6. 2. 5.	Personatge de l' història sagrada.
9. 8. 3. 2. 5. 6. 7.	Part de una nació.
1. 7. 3. 6. 4. 8. 2.	N' hi ha en moltes fàbricas.
3. 2. 1. 8. 4.	En los escriptoris.
2. 8. 5. 9. 1. 7.	Un líquit.

AIXOBANSUT.

COMBINACIO.

Mirat i vol lo poema?

Formar ab aquestas lletras lo nom de tres teatros de Bar-
celona.

PAU SALA.

TRENCA-CAPS.

Olot, Navarra, Tàrrassa, Oñar, Massanet, Ibiza,
Riudoms, Garriguella.

Posar aquests noms en columna de manera que la pri-
mera lletra de cada nom dongui 'l de un poble de Ca-
talunya.

TURONETS.

GEROGLIFICH.

DDDDDD

Q

id

S. K

no no no no

NO PO

D

rama

R. X A

MOROL BOCONGOR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.—Ateo.
- IDEM 2.—Seguit.
- MUDANSA.—Llet, set, Met, fet.
- ENDAVINALLA.—Baldufa.
- QUADRAT DE PARABLAS.—Plet.

Lema.

Emir.

Tara.

- COMBINACIÓ NUMERICA.—2 8 6 9 4
6 4 8 2 9
4 2 9 6 8
9 6 4 8 2
8 9 2 4 6

- GEROGLIFICH.—Dotze dotzenas fan una grossa.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fil., Arch del Teatro, 21 y 23.

HISTORIA NATURAL.

Home.

Caball.

Burro.

Lleó.

Tigre.

Os.

Llop.

Gat.

Rata.

(Se continuará.)